

4) PRVNÍ A POSLEDNÍ ADAM

1) BÝT V KRISTU

Když jsem uvěřil, začal číst Bibli, chodit mezi jiné křesťany do sboru a modlit se, měl jsem dost problémy s kázáním, kde nám bylo řečeno, že sedíme spolu s Kristem na trůně. Připadalo mi nefér věřit a vyznávat něco, co jsem necítil, že je pravda. Stále jsem měl totiž dost problémů se závislostí na alkoholu, s kterou jsem zápasil ještě asi 5 let jako křesťan. Jak jsem mohl věřit, že jsem na trůně. V častých depresích přicházeli i pochybnosti, asi jsem něco udělal špatně, neustále znovu a znovu jsem vyznáváním přijímal Pána, jako svého spasitele. Ptal jsem se: „Jak můžu mít jistotu, že jsem v Kristu?“ Bylo mi řečeno, že pouze vírou, žádnými skutky si to zasloužit nemohu a svých pocitů si nemám všimnout, prostě tomu musím věřit. Chyba! Místo jednoho problému jsem měl hned dva. Musím věřit, že věřím. Právě takovému mechanismu se mi nedařilo věřit. Nefungovalo to tak, jako na začátku, když jsem si jednoduchým experimentem s kouřením ověřil, že Bůh je živý a „technicky funkční“, (viz. Osobní svědectví). Tehdy to zafungovalo jaksi samo a zcela bezbolestně a bez námahy, musí být jistě i teď nějaký „funkční mechanismus“ pro víru samotnou. Vysvobodila mne malá zmínka v jedné knížce, že „Boží království je Smluvní království“. Spasení je založeno na smlouvě.

Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení. (Římanům 10,10)

Neustále jsem to dělal, vyznával jsem, že přijímám Krista jako svého osobního spasitele a stále si nebyl jistý, že se to také skutečně „technicky funkčně“ děje. Nikdo mi totiž neřekl, že **TO** je právě to, co stačí. Ježíš mé vyznání přijímá jako **SMLOUVU**.

Ježíš v nebi mi to vyznání věří. To je to, čemu jsem potřeboval uvěřit. Ta smlouva je platná i bez certifikátu, bez razítek a podpisů, Ježíš sám ji zpečetil svou krví.

Máme tady dvě věci ve hře, **srdce a ústa**. Srdce je věcí našeho nitra, ústa jsou věcí našeho povrchu. To mne znovu vede ke vděčnému modelu kapky na hladině a její zkamenělé podobě měsíčního kráteru. Zajímá mne zde vztah jádra a obalu.

Stejně jako má buňka jádro a obal, má i člověk jádro a obal. Jádrem je srdce, obalem tělo. V srdci (nejde o sval, ale o nitro) sídlí duch člověka, v těle sídlí duše se všemi svými vlastnostmi. Spasení nemá být jen duch člověka, ale celá jeho duše.

Jazyk je jediný úd v těle, který propojuje přímo naše tělo s naším duchem a zahrnuje tak a ovlivňuje celou naši duši.

Jazyk je oheň. Je to svět zla mezi našimi údy. Poskvřňuje celé tělo a ničí celý náš život, sám podpalován pekelným plamenem.

Z týchž úst vychází žehnání i proklínání. Tak tomu být nemá, bratři moji.

(Jakub 3,6 a 10)

Jakub zde, (spíše na negativním příkladě) ukazuje, jak si na svém jazyce můžeme uvědomit, jakého jsme ducha. Je to způsobeno tím, že na slovu opravdu záleží, neboť i celý svět byl stvořen **SLOVEM**, proto také ten, kdo může **řici**, podobně jako Bůh, **já jsem** (uvědomuje si svou existenci), je duchovní bytostí, ať už padlou, nebo znovuzrozenou v Duchu svatém. Tedy každé slovo je duchovní, ale ne každé svaté. Proto také platí to slovo:

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.

Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení. (Římanům 10,9-10)

1) Víra v to, že Ježíš vstal z mrtvých, pracuje v našem nitru a činí nás spravedlivými. **Uvěřil Abraham Bohu a bylo mu to počítáno za spravedlnost.** (Římanům 4,3) **...spravedlnost je v tom, že odcházím k Otci...** říká Ježíš. (Jan 16,10)

Naše spravedlnost tedy nějak souvisí s Kristovým zmrtvýchvstáním. Výklady se mohou lišit, já si myslím, že je to v tom, že svou vírou v Kristovo zmrtvýchvstání dáváme za pravdu Bohu a každému Kristovu slovu, protože Bůh by přeci nevzkřísil lháře.

2) Vyznání ústy, že Ježíš je můj Pán, pracuje s celou mou duší a činí ji spasenou. Co na srdci, to na jazyku a vše ostatní mezi tím (celá duše) je započteno k tomu. Toto vyznání je platné okamžitě, podobně jako u satební smlouvy. Svatba je platná v jediném okamžiku obřadu, když oba vyznají svými ústy – ANO. Kdokoli řekne Pánu Ježíši své ANO, je přijat, ani nemusí všemu správně rozumět, stačí upřímnost, ostatní se dozví časem, Ježíš hledí především k srdci. Ta smlouva je Bohem přijata a pokud my ji vědomě nezrušíme, Bůh určitě ne, vždyť se Ježíš kvůli ní a z lásky k nám obětoval a zpečetil ji svou krví na kříži.

Smlouva je pečeť. Vše je teď zabaleno do smlouvy, jako do jednoho uzlíčku a zapečetěno Kristovou krví ke spasení. Je tedy zapotřebí pouze dvou věcí ke spasení: **Víra** v srdci a **Vyznání** v ústech.

Když někdo věří jenom ve svém srdci, jeho víra je skrytá (nikdo vlastně neví, čemu uvěřil) a i kdyby byla správná, není úplná. Ježíš říká:

Kdo mne však před lidmi zapře, bude zapřen před Božími anděly.

(Lukáš 12,9)

Naopak vyznání bez víry je buď pošetilá náboženská pověřivost, nebo poťouchlost.

Dlužno dodat, že smlouva obsahuje skrytě i závazek k následování. Když vyznávám, že Ježíš je můj Pán, znamená to, že jsem také vnitřně srozuměn s tím, že jej jako Pána budu poslouchat.

Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat, přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

(Jan 14,23)

Je to také svědectví o tom, že nikdo nemůže plně porozumět Písmu jen po lidsku, dokud mu to „neotevře“ Duch Svatý, (často za pomoci někoho, kdo je již Duchem Svatým veden). Dříve jsem smlouvu považoval pouze za lidský vynález. Nebe jsem ztotožňoval s rájem, smlouvu s úřadama. To mi vůbec nešlo dohromady, copak ještě i v nebi budem chodit s lejstrama na magistrát? Musel jsem změnit svůj pohled. Divil jsem se, že i prvotní ráj na zemi byl založen na smlouvě. Podmínkou ráje bylo dodržení zákazu jíst ovoce ze stromu poznání dobrého i zlého. Adam porušil tuto **smlouvu**, ale v Kristu je obnovena. Boží království je tedy Smluvním královstvím a vstupenkou je uznání vlastní nehodnosti ke vstupu. Avšak Pán Ježíš se smluvně zavázal, že se sám osobně ujme všech záležitostí našeho života.

